

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre 4 kor. **Egyes szám 20 fillér.**

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSZKY BERTALAN

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők.

Nemzeti nevelés.

Az utóbbi három hónap politikai eseményeinek nagy tanulságai vannak a — társadalomra, olyan tanulságok, a miknek beszüreése megszívlelése elsőrangú kötelesség. Azt tartjuk közönségesen, hogy sehol annyit nem politizál a társadalom, mint nálunk, a hol mindenki született diplomata. Annyi bizonyos, hogy aktuális kérdéseken elragódunk mindannyian pro és kontra állást is foglalunk valaki mellett, de arra, hogy nálunk valamikor külön véleményt váltott volna ki egy más esemény, arra még nem volt példa. A megalkotott felfogások mellett vagy ellen tömörülünk, lármázunk s gyanúsítgatjuk egymást. Távolról nézve ezt a jelenséget sokkal megdöbbentőbb, mert a teljes gondolkodó képesség hiányát mutatja első sorban s éretlenséget minden vonalon. A legnagyobb szenzáció is csak három napot él s aztán nem törődik vele senkisé. Így vagyunk mi a politikával, a melynek fordulatait, harcait, csatározásait ökölbe szorított kézzel élvezzük végig, hogy aztán megpihentes-

sük magunkba az indulatot vagy erőt gyűjtsünk ujak kiváltására. Arra, hogy a történekből, eszményekből, tényekből következtéseket vonjunk le társadalmilag képtelenek vagyunk.

Egy közel fekvő példa a honi ipar mellett keletkezett felbuzdulás. A politika szülte s bár társadalmilag is igyekezett érvényesíteni szándékait, ugyan hol van az a vad magyar politikus, a ki melléje is állott volna a cifra szavaknak. Minden nap halljuk, hogy az idegen ipar tönkre tesz bennünket: vajjon jut-e eszébe a társadalom egyetlen tagjának is, hogy vissza utasítsa az idegen termékeit. Eltekintve az idegen produktumok kulturától, a mi belőlünk alighanem kiirhatatlan, a nemtörődömség az, a mi utját állja mindennek a mi cselekedeteinkben.

Három évtized óta sem teszünk egyebet, mint közakarattal hirdetjük a nemzeti álam megszilárdítását — papíron. Mert a valóságban a társadalom nálunk közönyös minden iránt s e mellett sokkal kényelmesebb is semhogy ilyesmivel magát megterhelje. Történeket törvényhozási intézkedések, végre

is hajtának, de milyen foganattal. Olyan a sorsa ennek, mint a pusztába ültetett fának az arra tévedt vándor megpihen alatta, meg is bámulja sudár növését, dicséri koronáját, de ha utja arra nem viszi senki sem keresi fel. Mire is volna ez jó? Elég, hogy tudunk a létezéséről s talán olykor el is emlegetjük, hogy áll egy fa a puszták közepén, a mi bizony mi felőlünk már régen ki is száradhatott, derékban megroppanhatott a viharban vészben a mikor ügyet sem vetettünk rá.

Csak így lehetséges az, hogy míg mindenütt a dolgok természete szerint, a politikai élet a társadalmi szükséghez alkalmazkodik addig nálunk a társadalom az, a mely a politika szekere után kullog s követi azt kátyuban, sárban vakon mindenüvé. Kötekre megy azoknak a beszédeknek a száma, mit évenként elfújunk a hazafiság jegyében. S mi haszna mind ennek.

A társadalom közönyösségén megtörik minden törekvés. Sehol azt olyan szomorúan nem tapasztalhatjuk, mint nemzeti nevelésünkénél. Valójában úgy állanak a

Piros tojás.

A ligetecke a külváros mellett komolykodott azzal, hogy őt: „liget”-nek hívják és azok közé a esenevés fa-ültetvények közé tartozott, amelyről minden fővárosi ember tudta, hogy hol van, mindenik helyesnek is találta, hogy egyáltalában van, ellenben sőtálni nem ment bele senki. Így mindenesetre kiválóan alkalmas volt arra, hogy olyanok forduljanak meg a ligeteckében, akik csak önmagukat akarták ott tudni. Mást nem.

A tavaszi erecskék megduzzasztották már a fákat, valami kényszeredett mosoly áradt ki belőlük, hogy: ime: mi is élünk, — néhány apró bokor szinte nagyzási rohamba esett az örömtől, hogy rája surrant, meg — megölegette a napsugár s a mint a tavaszi párák átvibráltak a levegőn: színesnek, melegnek látszott az élet. Az asszony — égő volt a nézése — mintegy csak lehelte maga elé:

— A tied vagyok. Tudod. És nem lehetek a tiéd.

A férfi arcát szinte eltorzította a tűz: — Mit akarsz már ismét? — mondta, majd minden átmenet nélkül egyszerre maró lett a szava: — Igaza van, nagyságos asszony. Igaza.

Az asszony reszketett:

— Ne kinezd...

— O, kérem önmagamam kinzom... En

jó fiu vagyok és igazat adok önnek. Ezen ugyan van egy kis mosolyogni való is: hát lehetséges oly eset is, hogy önnek nincs igaza? ... Vagy fordítsuk meg, ugy még kiabálób, lehetséges, hogy nekem legyen igazam!...

A nő szeme fátyolos lett:

— Ha örömed tellik abban, hogy a lelketem taposod, — tessék.

Amaz keserűen felsóhajtott:

— Nem taposlak. Azt mondom csak, ami valóság...

Az asszony behunyta a szemét:

— Egy valóság van a világon, hogy: szeretlek.

A férfinak egész testén végig vonaglott a vér s a szó, mint a szikra hagyta el az ajkát:

— Hazudol!... Ne mutass ily önérzetes arcot, hogy nem érhet hozzád ez a vád. Védd magad, de ne szavakkal!... Mi tart vissza? Hét esztendő óta enyém a lelked: tudom. És én boldog voltam ezzel. És mosolyogtam azon, hogy a mélyen tisztelt családod milykis pontnak néz és lát engem, fenn, fenn a magasban tudtam magamat nagynak, mert enyém volt a te szereimed. A te szerelmed: és ez nekem minden... Nem voltam senki. Vagy egyáltalában „valaki” egy kis íróeska?... Most vagyok. Elfog ugyan az undor, hogy a jó öreg közvélemény, a tisztos és fölötté igazságos most fedezi fel rólam, hogy nem va-

gyok teljesen értelmetlen, de átnézek e fölött, mert most a mélyen tisztelt családod elé állhatsz: „ez az ember valaki, engedjétek, hadd lehessen az övé, az övé, csak az övé, mert azzal a másikkal fáj az életem; lehetetlen helyzet volt, mikor a felesége lettem, most irtóztató.” Te pedig: „az enyém vagy és nem lehetsz az enyém.”

A nő szemében egy szerelmes világ ült:

— Szeretlek!...

Amannak a hangja szin nélkül valóvá lett:

— Ez egy kiválóan szép szó, de nem való az ajkadra. Azaz bocsánat: velem szemben nem... Reszketek és lebirom magamat... Hát kerestem én valaha flirtet? Mi? Annak láttalak, aki nekem mindig voltál: mindennek. Most már az enyém lehetsz a világ előtt is... Nem, nem az ugynevezett „családi tekintetek” tartanak vissza. Ó, egészen más. Látod, én rajtam látod, hogy: a tudós, hála Istennek, hatalom, de nem pénz. Ez az...

— Gyula! — zajgott bele a kiáltás.

— A félremagyarázás rosszindulatra vall, te pedig nem vagy rossz. Érted te jól, hogy én miről beszélek... És én méltányolni is tudom, hogy ezek az elveid. Okosak ezek, tartalmasak és a mi a fő: kellemesek. Már tudniillik neked... Ne, ne tiltakozódjál... Bájos dolog az első eme-

dolgok, hogy nemzeti nevelésről nem is beszélhetünk. Iskoláinkba még találunk valamit, de a családi élet a gyermeknevelést teljesen kozmopolita elvek szerint rendezte. Mert azt hiába állítja bárki hogy a fiatal generáció hazafias, józan nemzeti nevelésben részesül. Nem csak, hogy ez nem történik meg, de ha véletlenül olyan körülmények közé kerül a serdülő nemzedék, hogy benne nemzeti öntudat ébredhetne, száz meg száz példa az életben röktön ott áll ellenhatásként.

Csodálatos dolog ez, de így van. Nálunk a fiatal nemzedék nemzeti öntudatának növelésére nem gondol senki, sőt mintha csak egyenesen annak a kiirtására esüdtünk volna fel. Igyekszünk belenevelni ifjainkba a kicsinylést, a mivel nemzeti tulajdonaink iránt viseltünk. Generációk nőnek fel azzal a tudattal, hogy ha valamit akarunk, külföldre kell érte mennünk, hogy a mi a miénk az nem jó semmi, nem az első, de még csak nem is a második rendű, ha pedig az, akkor biztosan máshonnan kopiroztuk. Bezzeg más nemzet igyekszik minden iránt bizalmat csepegtetni a fogékony lelkekbe, a mi az övé, az ő produktuma. Azért vannak más nemzeteknél rajongói a nemzeti termelésnek, míg nálunk idegen kultusz eszi be magát kitörülhetlenül a köztudatba.

S vajjon egyebekben helyes irányu-e a mi nemzeti nevelésünk. Nem, Ez pedig megint csak a társadalom elleni vád s nem a kormányzat ellen, a mely tőle telhetően igyekszik eleget tenni ezen a téren. Ám az iskola egy magában semmi. Ha a társadalom, a család nem áll mellette, tanítása hiába való semmiség, mert a való életbe át nem mehet gyakor-

lati haszna nem származhatik. első sorban éri a nemzetietlen nevelés vádja az ugynevezett tehetősebbeket, a kik anyagi szerencsés helyzetükből folyó első kötelességüknek tartják, hogy minél többet vétsenek ezen a téren. Hiszen akárhágy urí gyereket találunk, aki saját anyanyelvét nem beszéli — magyarul, mert négyöt éves korában már francia vagy német nyelvre fogják, a mivel megrontják nyelvérzékét. De nem csak nyelveket sajátítatnak el úgy a gyermekekkel, hanem idegen hatásoknak teszik ki teljesen.

Vajmi ritka eset ma már, hogy magyar szokásokban, nemzeti kultuszokban nevelődik valaki. Eltekintve a fővárostól, a melynek csak belső életében, de már külső megnyilvánulásában a dolgoknak nincs egy fikarenyi nemzeti vonás, a vidéki városok nagy részében is dühöng az idegen mánia: hoch-deutsch bonne, alt-deutsch kisasszony s nem tudni mi mindenféle nevelők hatása alatt nő fel a fiatal nemzedék.

Csoda-e ha ezek után kint a való életben egy szembetalálkozónak az emberek, mint azt a politikai élet mutatja? Nagyon is természetes dolog ez, mint a hogy semmi különös nem volna abban sem, ha nemzeti karakterünk végképpen és teljesen elmálna, elkallódna a nemtörődömség és nembánomság utvesztőin.

A megvesztegetés.

Az a sajnálatos esemény, melynek szomorú hatása alatt állunk, mindannyian tölje előtérbe ezen kérdést. Mi is tulajdonképen hát az a nagy büntény, mely elkövetve annyi existenciát tett tönkre, kelté az ország közvéleményének felháborodását.

Taglaljuk a kérdést.

Megvesztegetni annyit jelent mint valakit egy más valakinek rovására eredeti szándékától eltéríteni. Akármilyen szempontból bíráljuk el ezt a tényt, az elítélendő marad: Ugy a morál, mint a vallás úgy a jó izlés, mint a törvény ez a társadalmi szokások reá nyomják bélyegöket, bűnnek véteknék minősítvén azt a tényt; a megvesztegetés tényét. Mert hiszen tényleg az is, minthogy az állam és a társadalmi rend legszilárdabb oszlopát a megbízhatóságot és a becsületességet ingatják meg. Itt álljunk meg egy kissé.

Olyan fontos szó ez a becsület hogy afelől elmélkednünk kell, hogy hát mi is tulajdonképen? A szociológia azt tanítja, hogy az ember társas lény. Az ember társaságban él, nevelkedik és működik. A társadalom képezi életfeltételeinek alapját. Az egész emberiség egy nagy társaság. Aszerint a mint az egyén ezen társaság más más helyére, más-más körülményei közé kerül, aszerint változnak az ő egyéni karaktere, erkölcesi erényei, társadalmi pozíciója stb. is. Az egyén tehát létének minden frázisával mint a gyökér belenyul az emberi társaság talajába. És pedig olyan erősen olyan szétágazóan, hogy ezen gyökérelszakítás okvetlenül az egyén erkölcsi egzsizisztenciáját ingatná meg.

Ezen a talajban szétágozó ágak alatt a vallási, társadalmi felfogást, becsületet jellemet erényeket értjük. És tényleg a legerősebb szél a mely az ember a társadalomhoz köti a becsületesség. Az adott szó szentsége, az intenzió őszintesége, az elvek szilárdsága. Ime a becsületesség képe. Nem egyéni tulajdonságok ezek, hanem egyéni kötelességek melyeket a társadalom ró az egyénre, és pedig óvja

leti erkélyes szalon helyett a mellékutcába menni, a harmadik emeletre, sőt udvari lakásba. Én ezt értem. Tombol bennem a megértés. Harmadik emelet... Azok a rosszul szabott emberek a szomszádok, a kik a selymet csak novellákból ismerik, ellenben nagyon kellemetlenek a szegénységtől... Ezek között lakni. Nos: ez nehéz dolog, ha helyette csipke-illatot szagolni... Nehéz dolog... Mindenesetre szükséges hozzá, hogy az ember szeressen. De: belülről szeressen...

II.

Valami kellemetlen kellemesség suhogott a szalóban: a nagyszerű és általános békéé.

Geldenné egy régi évfolyamu hölgy elemében volt, hogy hápoghatott:

Lujzikám valósággal boldog vagyok, hogy megbékéltek.

Az asszony, akinek a megbékélésén ennyire boldog volt az agg hölgy, felsóhajtott:

— Igen! megbékültünk.

Geldenné helyén valónak találta, hogy sokat beszéljen:

— Most felidézni a multat vagy legalább is nem akarok mellette sokat időzni. De megelégedettség fog el, hogy nekem nagy részem van ennek a multnak az eltörlésén...

A fiatal asszony arcán köny folyt vé-

gig. Az a nő beszélt hozzá így, aki nyomorékká tette őt. Az, aki vásárt csinált egy árva leány szeretni akaró lelkéből: hozzá erőszakolta egy fiatal urhoz, aki nem volt fiatal, és aki nem volt ur, hanem géplélek, de kifogástalan szabásu ruhákban járt... Mindez a verejtékességig unalmas és csesélt, ha az ember hallja, vagy olvassa: örökkön új és tragédia, ha átéli... És három évig élte az asszony ezt a tragédiát... És három év multán egyszer tavasz lett a világon, ragyogó, mint ez a mostani. Megismerte őt. Őt. Egy idegéletű embert, kinek nagy volt a szíve. És szerették egymást. Már hét éve. A család sejtette a dolgot, látták, mint suhannak az asszony szeméből az égő sugarak. Mint az orgyilkost, úgy őrizték őt, de ezzel nem tudtak megleget lehelni a jégkéregre, amely a házasságok között esikorgott. Pedig igyekeztek.

Két-három hónap óta kiváltkép folyt a gyuró munka. A néni az asszonyt, a derék nővérek a férjet dolgozták meg, hogy itt van a házasságuk 10 éves fordulója: legyen szent és fő a béke.

A néni nagyokat mondott:

— Minden mosolyog, husvét vasárnapja van. És erre a tavaszi napra esik az évforduló. Még a természet is a békét parancsolja... Hidd el boldog lehetnél ily férj mellett.

Mintha sejtelve viszhang kérdezte volna.

— Boldog?...

... A férj állot ott.

Minden hangsúly nélkül kezdett szólni a feleségéhez:

— Ha úgy tetszik, ezentul békében élhetünk.

Oly üres volt a hangja, mint mikor a gyára vezetőjével beszél. Nem belülről melegítette a szavát, kiegyező természet volt, aki már megnyugodott abban, hogy vannak még jószívű hölgyikék másutt is a világon. Aztán kiegyenesedett egy kissé, a mint egy csomagból hatalmas selyem piros tojást vett ki.

Kinyitotta az otromba piros tojást. Ragyogás vakította el a szemet a benne lévő ékszerrel.

Geldenné vonaglott a gyönyörtől: — Isten!

III.

A tavasz káprázata előntötte a bájos kis asszony szobát.

Az asszony a kezében egy kis piros tojást tartott. Valami tájkép volt rá festve. Egy darab papírt vett ki belőle. Ez volt rá írva:

— Szeretsz?

Az asszony behunyt szemekkel lehelt maga elé:

— Örökre...

Fáy Nándor.

kölesönös megegyezés folytán, minden egyesnek érdekében. A becsületesség kötelességeket ró az egyénre, a melyek elől kitérni megfelelő és méltó etikai bűnhődés nélkül nem lehet. A megvesztegetés pedig eltérést jelent. Mert hiszen az állam vagy a társadalom mint egyik és az egyén mint másik fél között fenálló szerződést bontja meg. Azonban sokkal súlyosabb beszámítás alá esik a nagy politikában. A politikában elvek eszmék és meggyőződésekért folyik a küzdelem.

Elvek állanak elvekkel, eszmék eszmékkel szemben. És ha az elvek egy napról a másikra volnának megváltoztathatók, úgy semmi alapja sem volna az elv szilárdságának. Ha a megvesztegetés a politikába belefurakszik, a teljes korrupcióhoz jutunk, mert hiszen az alkotmány, eme legfontosabb állami tényezőnk kerülne veszedelmbe. Egy kis engedékenység, egy kis szándékos gyengeség, és veszélyben van parlamentarismus az állam legfőbb biztosítóka.

Ahol, tehát ezen kinövés mutatkozni kezd, ott a korrupció bontogatja szárnyait. Ahol pedig a képviselők közelébe férközik az csak megvesztegetés kísérletének ténye, ott már beteg az erkölcsi közzelfogás rothadásnak indult a politikai tisztesség.

Ovipius azt mondja: „Oulmis ense recidendum est, ne pars sincere detrahatur.“ Ott energikusan és gyorsan kel a kormányzatnak fellépnie, hogy a felburjánzó gyomot kigyomlálja a közélet tarajából. Ott a kormányzat tiszta részének a felháborodás legvehemenesebb hangjain kell tiltakoznia a megfertőztetés ellen és tekintélyének minden súlyával kell lecsillapítani a háborgó közvéleményt.

H I R E K.

— **Uj pápa.** A katolikus egyház fejedelmi trónja be van töltve. A római konklave július 31-én délutáni öt órától augusztus 4-én déli tizenkét óráig, tehát négy napon keresztül tartó szavazás után, megválasztotta a pápát: Del Sartó József velencei bíboros-patriárk személyében.

— **Véres verekedés.** Mult vasárnap óriási láma és verekedés fejezte be a szokásos táncmulatságot mely a Hegyes koresma udvarán tartatott. Okozója a féltékenység volt. A földmives ifjúság tömeges párbajt rendezett, többé kevésbé könnyű vagy súlyos testi sértéssel egybekötve. Vasárnap is úgy volt, csak hogy a koresma udvarról elszéledve, utcai botrányt rendezett Szuromi István és Tatai Ferencz. Ugyanis Kovács Gusztinét egy kövel úgy ütötték hátha hogy a vérvestéstől elájult. A nagysikoltozásra férje és ennek testvérei kirohantak az utcára és ugyancsak osztogatták a sebeket, a verekedés eredménye a következő: Kovács Gusztinét a fején és kezén sérült meg, Kovács Imre a fején, Tatai Ferencz jobb karja felvan hasítva egész a könyökig, Szuromi Istvánnak a feje van több helyen beverve, s ruhája tanuskodik a szokásos táncmulatság kedélyes befejezéséről.

— **Divat.** A Chic Parisien 61-ik száma jelent meg. Ezen művészies kivitelű szám a legelragadóbb Sétány ruhákat hozza melyek részint a közelgő őszi divatot juttatják érvényre. A szeptemberi számról annyit előre mondhatunk, hogy ez az első újdonságot fogja hozni az őszi utcai látogató és estélyi ruhákból.

— **Ferenc József keserűviz.** Orvosi körökben már rég ismert tény, hogy a Ferenc József keserűviz valamennyi hasonló vizet, tartós hashajtó hatása és említésre méltó kellemes ízénél fogva, már kis adagban is tetemesen felülmulja. Kérjünk határozottan Ferenc József keserűvizet.

— **Vörösmarty-Album.** Kulturmissziót teljesít a „Pesti Napló“ mikor minden esztendőben, diszes, ingyenes ajándékokban közelebb hozza, a nagy közönség szívéhez a nagy örökbecsű irodalmi és művészi alkotásokat és azzal, hogy megösmerteti, egyuttal meg is szeretteti a művészetet. Év-év után gyönyörű művészi ajándékokkal, ritka díszművekkel lepimég karácsonyra olvasóit a „Pesti Napló“ ez a szó legnemesebb értelmében független szabadelvű és szókimondó lap és most Vörösmarty-nak a Szózat és a Vén cigány őseréji költőjének életrajzával egyben legkiválóbb alkotásait (Szózat, Szép Ilonka, Csongor és Tünde és számos más) foglalja diszes albuma és adja karácsonyra ajándékol. A Vörösmarty-Album a Zichy Mihály-Album alakjában és nagyságában készül és e tartalmas diszkönyvet 20 nagy többszínben nyomott melléklet, továbbá 40—50 szöveggép fogja díszíteni. E gyönyörű könyvet karácsonyi ajándékol megkapja a „Pesti Napló“ minden állandó előfizetője és díjtalanul megkapja mindama új előfizetője, aki egész éven át fél- vagy negyed-évenként vagy havonként, de megszakítás nélkül fizet elő a „Pesti Napló“-ra.

Irodalom és Művészet.

Színház Hevesen.

Az elmúlt héten színészeink éppen olyan jól játszottak, és éppen olyan nemtörődöm-séggel találkoztak közönségünk részéről, mint az előtt. Ezen szomorú tényt konstatáltuk. Beszéltünk már a hevesi közönség műpártolásáról, próbáltuk már sokszor felrázni közönyéből városunkat, de siker sohasem követte törekvésünket. Hogy mi ennek az oka, hogy miért jut nekünk mindenre pénzünk, csak éppen színházba járásra nem, nem vagyunk képesek felfogni, nem találunk rá mentséget, mert erre találni nem is lehet. Városunknak szép számú intelligenciája, tehető polgárisága van és e mellett színészeink mindig üres ház előtt kénytelenek játszani. En nem hiszem, mert nem tudom hinni, hogy a mi publikumunk műérzéke ki volna elégtive, vásári komédiások és panorámák látogatásával. Az pedig éppen nem áll, hogy pénzünk nem volna rá, mert akinek 2—300 frtja van fűrdőre, annak minden esetre marad még egy pár koronája, hogy az itt lévő színészeket pártolja. Ezelőtt még az némileg mentete a közönyt, hogy az idejött társulatok kevés kivétel a színjátszás meglehetősen alantas nívóján állottak; de most ez a sovány argumentum is elesik, mert a mostani társulatról mást mint jót, még a rossz akarát sem mondhat Szilágyi társulata, minden tekintetben kifogástalan, minden szerepkörnek megvan a maga hivatott képviselője, akik nagy igyekezettel és összhangzó, jól rendezett művészettel érvényesítik a darab eszméjét. De hát ez nekünk semmi, ez miniket — sajnos — színházba járásra nem ösztönöz. Nálunk a „houte crème“-nek de rogál színházba járni, ő már Pesten látta a darabot, bársony széken ülve, csak nem kényelmetlenkedik a fapadon, ő el van telve Márkussal meg Fedákkal és csak nem fogja az ott szerzett szép emléket a hevesi színészek játékaival elkieseríteni!?

Gondolkoznak a nagyságos urak és hogy nincs igazuk azt nem is vitatom, mert minden józan gondolkozásu ember belátja. Ezzel szemben polgárságunknak az a véleménye, hogy járjanak színházba a nagyságosak, van rá elég pénzük. Hej! pedig neki ép úgy nincs igaza, mint az előbbinek, mert jutna pénze erre neki is, hiszen olyan kevésbe kerül.

Nekünk ezt elmondani szomorú kötelességünk; szomorú leginkább azért, mert tudjuk, hogy semmi gyümölcse nem lesz fáradozásainknak, mert be kell látnunk és sajnosan konstatálnunk, hogy mi mindig csak a falra borsót hányunk. Valóságos szegénységi bizonyítványa a hevesi műpártolóknak azon színlap, a melyen derék direktorunk utolsó előtti előadását hirdeti és hetekre tervezett szezonját szerdán megszakítja, hogy másutt próbálja meg élvezni azt a vendégszeretetet, a mely nálunk olyan csunya fiaskot vallott.

A mult heti előadásokról a következőkben számolunk be. Szombaton:

a „Bőregér.“

szerepében Bándi Rózi és Balla Mariska Szilágyi és Havass vitték a szót s nevetették a gyér számú közönséget.

Vasárnap: Kerekes P. M.

„Obrenovits Sándor“

történelmi szindarabban Havass és Homokai Gabriellát illeti a babér, az előbbi élethűen adta a szerelmében elvakult szerencsétlen királyt, az utóbbi gyönyörűen domborította ki a cselszövő, nagyravágyó asszonyt Draga szerepében. Igen jó volt és megemlést méltán érdemel Eöry, aki a királynő öcsesét, a durva és erőszakos Nikodémet ábrázolta.

Hétfőn: Szigeti örökbecsű vigjátéka:

„Csókon szerzett völegény“

ment, Valósággal remekelt benne Balla Mariska, a ki mint Abrai Irén, különféle zsánerű szerepét kedvesen adta. Jók voltak még Radó és Havas.

Kedden: a Nemzetiben állandaón műsoron levő

„Aranyember“

c. darabon igazán összhangzó és mély érzéssel előadott darabot élveztünk.

Szerdán:

„II. Rákócy Ferenc fogságá“-ban

Havass és Homokai praeciz játékkal. a darabhoz illő méltóságos játékkal mutatják be játékaikat.

Csütörtökön:

A „Madarász“

előadása bebizonyította, hogy vannak a társulatnak kiváló énekesei is mert Bándi Rózi tiszta szopránja, Halász tenorja képes kielégíteni a hevesi publikum zenei műérzékét. Kedves volt most is mint mindig Balla Mariska, s igen jól játszott a direktor is.

Pénteken:

„A képviselő ur“

ment, igen jó rendezésben és ügyes játékkal. Homokai Gabriella alakította a „Lili“ szerepét kiváló kellemes játékkal.

Pályázati hirdetés.

A hevesi polgári olvasóköri

eljárói állás

jelenleg üresedésben van, kik ezen állást elnyerni óhajtják bővebb felvilágosítás végett jelentkezhetnek az elnökségnél.

— HIRDETÉSEK —

felvetetnek

A KIADÓHIVATALBAN.

